

Tief Konrad

Mit Übersetzung
ins Finnische (Matala Konrad)
und Englische (Low Konrad)

© Bastian Fähnrich, Dezember 2005

„Papa, schau, das Fenster weint“, meinte Jesse zu seinem Vater, und sah ihn mit seinen hellen Kinderaugen an. Schon seit den frühen Morgenstunden schneite es in dicken Flocken. Immer wieder wurden einige dieser zu weichen Eisstückchen kristallisierten Regentropfen von kräftigen Windstößen an die Wohnzimmerscheibe geweht. Sie schmolzen aber sogleich auf dem schlecht isolierten Glas, und in kleinen Bächen floss das Wasser langsam ab. Wahrscheinlich gefror es an der Hauswand wieder, bevor es den Boden erreichen konnte. Jesse betrachtete dieses physikalische Schauspiel offenbar fasziniert, während er vor dem Sims stand und sich an den Heizkörper lehnte. Mit seinen vier Jahren war er gerade groß genug, um hinaussehen zu können. Jesses Vater erwiderte nichts, doch er nickte seinem Sohn verständnisvoll zu und blickte dann ebenfalls durch das Fenster nach draußen in den bereits geräumten Hof.

Eine Kaltfront hatte im Laufe der vergangenen Nacht von Skandinavien her kommend Deutschland erreicht und die Landschaft mit einer dicken Schicht aus reinstem Weiß bedeckt. Der Winter war also mit seiner ganzen Macht eingekehrt. Überall in den nächstgelegenen Ortschaften gab es Stromausfälle wegen Bäumen, die von der Last des Schnees erdrückt worden und letztlich auf Stromleitungen gestürzt waren. Tief Konrad, hieß es im Radio-Wetterbericht, wird sich aller Voraussicht nach noch für einige Tage halten. Was für ein merkwürdiger Zufall – Konrad – so lautete sein eigener Name, stellte Jesses Vater fest. Gott sei Dank hatten sie daheim in der Wohnung Elektrizität. Ohne Strom wäre sicher alles viel schwerer von der Hand gegangen.

Konrad wippte unruhig von einem Fuß auf den anderen. Das Warten fiel ihm nicht leicht. Er überlegte, dass sie nunmehr jeden Moment eintreffen mussten, wenn es unterwegs auf den jetzt ja recht gefährlich glatten Straßen nicht Unfälle oder Staus geben sollte. Was war das auch für ein Jahr gewesen – zerstörerische Stürme, Erdbeben, Überschwemmungen und andere Naturkatastrophen in vielen Ländern der Welt – alles womöglich Begleiterscheinungen der globalen Klimaerwärmung! Vielleicht aber auch nicht. Die Rosen im Garten hatten jedenfalls sogar dreimal geblüht in diesem Sommer. Noch im Herbst konnte man ihre Blüten bewundern. Das hatte Konrad noch nie erlebt. Seine Frau Alexandra hatte sich darüber gefreut wie ein kleines Kind an Weihnachten.

Als sich Konrad umdrehen und in die Küche begeben wollte, muckte Jesse plötzlich und gab ihm mit einem Fingerzeig zu verstehen, dass sich ein Auto näherte. Kurz darauf klingelte es. Konrad begrüßte sie und hielt die Tür auf, so dass sie mit ihrer Last eintreten konnten. Er vermochte nicht, ihnen beim Tragen zu helfen, sondern wies ihnen den Weg: „Im ersten Stock, nach dem Treppenaufgang links“. Ohne ein Wort gingen sie nach oben. Als sie wieder herunterkamen, begleitete Konrad sie bis zum Wagen. Jesse blieb auf der Türschwelle stehen. Die Fenster des schwarzen Mercedes waren mit unzähligen Eisblumen verziert, und – trotz allem – machte sich auf einmal ein frühlingshaftes Gefühl in seiner Magengrube bemerkbar. Konrad half mit, bis dass der Schlitten mit einem metallischen Klang einrastete. Der Sarg mit Alexandra war recht leicht – viel hatte sie zuletzt nicht mehr gewogen. Eine Träne lief über Konrads Wange, doch er trocknete sie schnell. Für heute war irgendwie schon genügend Wasser geflossen, dachte er, ging auf seinen Sohn zu und nahm ihn liebevoll in die Arme.

Matala Konrad

”Isi, hei, ikkuna itkee,” totesi Jesse isälleen, ja katsoi häntä lapsen helein silmin. Aamuyöstä lähtien oli satanut lunta paksuina hiutaleina. Silloin tällöin joku pehmeiksi jääpaloiksi kiteytyneistä sadepisaroista tarttui olohuoneen ikkunaan voimakkaiden tuulenpuuskien kuljettamana. Mutta ne sulivat miltei välittömästi huonosti eristävän lasin vuoksi, ja vesi valui hitaasti pieninä puroina pitkin ikkunaruutua. Se todennäköisesti jäähtyi taas talon seinän kohdalla ennen kuin ehti saavuttaa maan. Jesse tarkasteli veden muodonmuutosta lumoutuneena, samalla kun hän nojautui ikkunalautaan ja lämpöpatteriin. Neljävuotiaana hän oli juuri tarpeeksi pitkä kurkistamaan ulos. Jessen isä ei vastannut mitään, mutta nyökkäsi hänen suuntaansa ymmärtäväisesti ja katsoi myös ikkunasta pihalle, joka oli jo raivattu lumesta.

Skandinaviasta oli viime yön aikana saapunut kylmärintama Saksaan, ja se oli muuttanut maisemat puhtaanvalkoisiksi. Talvi oli siis tullut ja näytti ihmisille nyt koko mahtinsa. Kaikkialla lähiseudun kylissä oli sähkökatkoksia. Se johtui lähinnä puista, jotka olivat katkenneet lumen painosta ja pudonneet voimalinjojen päälle. Matala Konrad – niin ilmoitettiin radion säätiedotuksessa – pysyisi luultavasti vielä muutaman päivän Saksan yllä. Mikä merkittävä sattuma, Konrad, mietti Jessen isä, se oli hänen nimensä. Mutta, Luojan kiitos, heillä oli kotona omassa asunnossaan vielä sähköä. Ilman sähköä kaikki olisi varmasti ollut vielä vaikeampaa.

Konrad vaihtoi asentoaan rauhattomasti. Odottaminen ei ollut helppoa. Hän ajatteli, että heidän pitäisi nyt tulla millä hetkellä hyvänsä, ellei matkaa olisi pysäyttännyt jokin onnettomuus tai ruuhka liukkaiden kelien vuoksi. Miten outo vuosi se olikaan ollut, tuhoisia myrskyjä, maanvyöryjä, tulvia ja muita luonnonmullistuksia niin monissa maailman maissa. Kaikki nämä katastrofit kielivät ilmaston lämpenemisestä, kenties. Ehkä eivät. Joka tapauksessa puutarhan ruusut olivat kukkineet kesällä jopa kolme kertaa. Vielä syksyllä oli ollut mahdollista ihastella niiden kaunista kukintaa. Hän ei ollut koskaan aiemmin kokenut vastaavaa. Hänen vaimonsa Alexandra oli tietenkin iloinnut siitä, niin kuin pieni lapsi jouluna.

Konrad aikoi juuri kääntyä pois ikkunasta ja siirtyä keittiöön, kun Jesse yhtäkkiä havahtui ja antoi ymmärtää, että auto lähestyi pihaa. Hetkeä myöhemmin ovikello soi. Konrad tervehti heitä ja piti ovea auki, niin että he pystyivät tulemaan sisälle lastinsa kanssa. Hän ei kyennyt auttamaan heitä kantamaan sitä, vaan neuvoi heille tietä: ”Toisessa kerroksessa, portaiden jälkeen vasemmalle”. He menivät ylös sanomatta sanaakaan. Kun he tulivat taas alas, Konrad saattoi heidät autoon saakka. Jesse jäi seisomaan oven pieleen. Mustan mersun ikkunat olivat lukuisten jääkukkien koristamia, ja kaikesta huolimatta Konrad aisti vatsanpohjan tuntumassa keväistä tunnelmaa. Hän auttoi heitä, kunnes kelkka ruksahti paikalleen metallisella äänellä. Alexandran arkku oli kevyt, sillä hän ei painanut enää paljoa viimeisinä päivinään. Kyynel valui Konradin poskea pitkin, mutta hän pyyhki sen nopeasti pois. Tänäpäin oli valunut jo riittävä määrä vettä, hän tuumi, astui poikaansa kohti ja otti hänet hellästi syliinsä.

Low Konrad

“Dad, hey, the window is weeping”, little Jesse said to his father, looking at him with his bright child’s eyes. It had been snowing thick flakes since the early morning hours. Every once in a while a few of these rather soft, icy rain drops were blown towards the living room window by strong gusts of wind. Yet the snow flakes melted almost instantly due to the badly isolated pane, and lastly they were streaming slowly down the glassy surface. Perhaps they froze again on the outer wall of the house, before they could reach the ground. Jesse seemed to be fascinated watching this metamorphosis of water. He was standing in front of the sill, leaning against the radiator. With his four years of age, he was just tall enough to look out of the window. Jesse’s father didn’t answer, but he nodded understandingly. Then he also began to stare through the pane into the yard, which he had already cleared of snow.

During the previous night a cold front had approached Germany, coming from Scandinavia. It had covered the surrounding land with the purest white. That is, winter had come with all its might. In the villages nearby a lot of power failures were reported. Maybe a few trees had cracked under the heavy weight of the fresh snow and damaged some of the power lines. Low Konrad – it was announced in the weather forecast of the local radio station – would most likely remain lingering over Germany for the next days. What a remarkable coincidence, Jesse’s father eventually realised – Konrad – that was also his own name. But thank God, they still had electricity in their home. Without any power supply everything would certainly have been more difficult to handle.

Konrad shifted restlessly from one foot to the other. The waiting wasn’t easy for him. He thought that they must arrive any moment now, if they weren’t held up by an accident or traffic jam on the slippery roads, of course. What a strange year it had been thus far – destructive storms, landslides, floods and other natural disasters in so many countries – perhaps all this had to do with the global climate warming. Or maybe not. Anyhow, the roses in the garden had been in bloom three times this past summer. Even in autumn one had had the chance to admire these beautiful flowers. Konrad hadn’t experienced this in his entire lifetime. His wife, Alexandra, rejoiced like a small kid at Christmas.

Konrad was about to turn around to go into the kitchen, when Jesse suddenly spotted a car driving up to the house. A moment later the door bell rang. Konrad welcomed them and held the door open, so that they were able to enter the flat with their load. He couldn’t help them carry it and thus only showed them the way: “On the second floor, to the left after the stairway”. They went upstairs without saying a word. When they came down again, Konrad accompanied them to the car. Jesse remained standing at the threshold. The windows of the black Mercedes were decorated with frost patterns resembling flowers, and – despite everything – Konrad noticed a springlike feeling in the pit of his stomach. He helped them until the stretcher clicked into place with a metallic sound. The coffin with Alexandra was rather light – she didn’t weigh much in her last days. A single tear was rolling down Konrad’s cheeks, but he wiped it away. Enough water had been flowing for today, he figured, stepped towards his son, and embraced him fondly.